

sejg Produktionsreserve, noget, der bærer over vanskelige Tider ved Arbejde og Sparsommelighed og ved at sætte Produktionsprisen ned gennem Besidderens ulønnede Arbejde; igennem dette er det, at Landbruget kommer over vanskelige Tider, naar det gælder at bevare Hjemmene for sig og Slægten. Den Reserve, som der ligger, er uhyre værdifuld for Samfundet, men herfor paaregner jeg ikke saa stor Forstaaelse hverken hos det ærede 23de Medlem for Hovedstaden, hos den højtærede Finansminister eller hos Landsoverskatteraadets Næstformand, Hr. Bang. Det ærede 8de Medlem for Aalborg Amt (H. C. Hansen) tog vel nogen Afstand fra de Udtalelser, der var fremkommet, men jeg maa, skønt hans Udnævnelse til Skatteraadetsmedlem ikke er af gammel Dato, dog nære nogen Frygt for, at der ligesom er ved at gaa Embedsmand i det ærede Medlem. Og det er meget beklageligt, naar det drejer sig om en ellers saa forstandig Jordbruger som det ærede Medlem, thi en Bonde, der gaar Embedsmand i, kan undertiden være værre end de rigtige Embedsmænd.

Maa jeg i øvrigt endnu blot tilføje i Anledning af det nævnte Regnskab, at det vilde give et underligt Resultat, om man helt igennem regnede med et Overskud pr. Tønde dyrket Land af 240 Kr. Vi har her i Danmark 5 200 000 Tdr. Land opdyrket Jord. Hvis man nu vilde stille det Regnestykke op, at hver Tønde Land dyrket Jord giver et Nettoudbytte af 240 Kr., saa vilde vi komme til et samlet Netto-udbytte for det danske Landbrugs Vedkommende af 1 248 Mill. Kr., et betydeligt Skattegrundlag, det kan ikke nægtes, men jeg tror ikke, det er rigtigt, eller at det gaar an at regne paa den Maade.

Jeg har i Bladene læst om en Tale, som den franske Ministerpræsident Clemenceau for nylig holdt i Strassbourg, og hvori han blandt andet sagde: Der findes ikke alene Fabriksarbejdere, men ogsaa Bønder — nemlig at tage Hensyn til. Det er jo ikke ret vel tænkeligt, at en saadan Tale kunde lyde herhjemme fra en radikal eller en socialdemokratisk Ministers Mund. I den store „Social-Demokrat“ saa jeg forleden, at man beklagede, at Socialdemokraternes og dermed Regeringens principielle Standpunkt: at Landbruget alene skulde bære Prisnedsættelser gennem Maksimalpriser, ikke kunde opretholdes, fordi nogle, deriblandt jeg, havde gjort en Helvedes Larm udover Landet og forlangt, at Samfundet som Helhed skulde bære

disse Byrder, og vi slemme Mennesker bar derfor Skylden for, at der nu maa udredes saa høje Skatter. Ja, hvis Landbruget alene, som til at begynde med, havde faaet Lov at bære Byrderne, var de andre selvfølgelig gaaget fri; det er fuldkommen rigtigt.

Men Regeringspartierne kan dog trøste sig: der er endnu Omraader, hvor Landbruget alene ved Maksimalpriser bærer det Tab, der er forbundet med Prisnedsættelsen paa visse Varer. Jeg tænker her paa Fodtøj. Det var vist straks efter Krigens Udbrud, at der blev udstedt Udførselsforbud for Huder, og det bestaar endnu. Før Krigen havde vi en stor Udførsel af Huder — der blev udført Huder til en Værdi af 14—17 Mill. Kr. —; men nu opstod der herhjemme en ny Læderindustri, der gav visse Aktieselskaber et vældigt Udbytte; det husker man nok fra de første Krigsaar. I Slutningen af 1918 blev der foretaget en Regulering af Priserne paa Fodtøj. Man fik en saakaldt Læderordning og Skotøjsordning, og der sattes en Maksimalpris paa Huder, der vel omtrent svarer til det halve af deres Værdi nu. Før Krigen blev de fleste af de danske Huder udført, ligeledes blev alle Kalveskind udført, thi det var en Vare, som de hjemlige Læderfabrikker ikke interesserede sig for. Men i Sommeren 1918 fik Industrien pludselig Interesse for Kalveskind og krævede ogsaa Udførselsforbud paa denne Vare. Landboforeningernes Medlemmer i det staaende Landbrugsudvalg sagde, at vi ikke vilde modsætte os dette, hvis det var nødvendigt at bevare denne Vare, men vi maatte saa forlange, at den store Fortjeneste, der laa paa Salg af overflødige Skind, ikke gik i Hudehandlernes Lommer, naar Huderne blev varme, og der blev givet Dispensation. Vi husker fra de første Krigsaar, at Huderne var saa slemme til at blive varme; naar der var ophobet en Del, maatte der absolut gives Dispensation, og de blev saa udført. Det var nu i de første Krigsaar, at Huderne var slemme til det; nu er Forholdet helt anderledes, nu kan de ligge i Aarevis uden at blive varme, især saa længe Priserne er stigende — jeg kender ikke Forklaringen, den faar enhver jo danne sig sin Mening om. Imidlertid, Enden paa de lange Forhandlinger i de mange Udvalg og Nævn blev, at Staten skulde have den Eksportafgift, der skulde opkræves. Vi havde protesteret imod, at naar der kom en Eksportafgift, skulde alt det, som Huderne kostede mere end Maksimalprisen, gaa i Hudehandlerne.